

Фонтан песка/ Homokszökőkút

1992–96

Путешествия на Кипр, в Португалию, в Зальцбург/ Ciprusi, portugáiai,
salzburgi utazások

Чистилище/ Tisztítóút

1.

На безраздельное ничто
Сменив свою гостиницу,
Кто в силах, что-нибудь еще
Сказать кому-то силится,
Одна безудержная страсть
Шаром по свету катится:
Не полностью впотьмах пропасть,
Хоть рак, хоть каракатица,
Хоть князь, хоть грязь, хоть носом в бязь,
Сказаться сиятся слова
На самой людной улице.
Пока на шее голова,
С ней можешь всласть сутулиться,
Успей промолвить что-нибудь,
Вдруг кто-то и опомнится,
Кто и не знал уж, как вздохнуть,
Вдруг зацветёт смоковница.

Kinek van ereje elcserélni szállodáját
A határtalan semmire,
Ki akar még bármit is
Mondani valakinek,
Csak a fékezhetetlen szenvedély
Sodor golyóként a világban:
Hogy a sötétség el ne nyelje,
Szavak tolulnak ajkamra
A forgalmas utcákon:

Lehet bármi: rák vagy polip,
Herceg, vagy, sár vagy daróczsák,
Amíg nyakadon a fejed,
Kedvedre behúzhatod,
Csak próbáld meg valamit mondani,
Hátha valaki észbe kap,
Ki levegőt sem kapott,
S egyszercsak virágba borul a fügefá.

2.

Чтоб в чём-то что-нибудь найти,
Обязан скрючиться в пути,
Чтоб стало холодно костям,
Чтоб мясо схватывала дрожь,
В кругу других дрожащих рож,
Должно сойти семь шкур, семь кож,
Чтоб на себя стал непохож,
Чтоб знал, что и под кожей ложь,
Покинуть должен книгу книг,
Душой в которые проник,
Забыть про зов, забыть про путь,
Со всех дорог совсем свернуть.
Тогда и будет как-нибудь?
Тогда в кусте затлеет суть,
Бесплотная. Не обессудь.

Ahhoz, hogy valahol valamit is találj,
Állandóan az utat kell rónod,
Hogy csontjaid átfagyjanak,
Hogy húsd remegés fogja el,
És más reszkető pofák között,
Hét bőrt nyúzz le magadról hét bőrt,
Hogy ne hasonlíts többé magadra,
Hogy megtudd, hogy a bőröd alatt is hazugság van,
El kell hagynod a könyvek könyvét,
Amelyek lelkedbe ivódtak,
Feledned kell a hívó szót, feledni az utat,
Minden útról le kell térned.
És akkor talán lesz valahogy?
Akkor a bokorban izzani kezd a testetlen
Lényeg. Ne ítéld túl szigorúan!

Фортуна/ Fortuna

1.

Что готовит мне Фортуна,
Вырисовывает ножкой?
На пути торчит ворона
Иль заоблачная пташка
Над запутанной дорожкой?
Видишь дивную картинку,
Не кидай всю жизнь вдогонку
За смертельной погремушкой:
Погремит разок на ушко,
Пробуравит аж подушку
С барабанной перепонкой,
Выгнется душа, как дужка,
Вывернется наизнанку.
Отойди скорей в сторонку.

Всяк висит на своей мысли,
Как ведро на коромысле.

Mit tartogat számomra Fortuna,
Mit rajzol elő lábával?
Varjú kerül utamba
Vagy égi madárka
A kanyargó úton?
Ha látsz egy megigéző képet,
Ne vedd oda érte életed, hogy üldözőbe vedd
A halált hozó játékcsörgőt:
Ha egyszer a füledbe csörög,
A párnád is átfúrja,
Dobhártyáddal együtt,
A lelked is ívbe feszül,
És kifordul a visszájára.
Menj inkább gyorsan odébb.

Mind úgy csüngünk gondolatunkon,
Mint vödör a vízhordó rúdon.

2.

Хоть и нет тут ни души,
Всё же пахнет духом
Неизвестным. Не дыши:
Может, дух под ухом.
Хоть бы самый мелкий бес,
Хоть бы малый демон
В этот лес пустой залез,
Изломал систему.

Это что за тьмы лавина?
Тут не видно ни черта.
Не дожил до половины,
Уж запретная черта?
Что сломалось по дороге
И легло на путь черней
Всех заморышей убогих,
Заблудившихся чертей?
Это – ровно половина,
Это чёрная черта,
Рвётся жизни пуповина
С песней, с пенкою у рта.

Bár nincs itt egy lélek sem,
Mégis idegen lélek szagát érzem
Ne lélegezz:
Lehet, hogy lélek van a közeledben.
Bár mászna be a legkisebb ördög,
Valami kis démon
Ebbe az üres erdőbe, hogy,
Széttörné a rendszert.

Mi jelentsen e sötét lavina?
Nem látok az orromig sem.
Még a felét sem éltem le,
S máris a tiloshoz értem?
Mi romlott el útközben
Mi állja utam, feketébben
A legsatnyább, legnyomorultabb,
Tévelygő ördögöknél?
Pont a felénél van,

Ez a fekete vonal,
Szakad az élet köldökzsinórja
Dalolva, s szája sarkában habbal.

3.

Среди осколков стекла
Сквозь лезвий лес жизнь текла
И если было светло,
Сверкало в русле стекло.
На всеобъемлющий свет
Прозрачен стёкол ответ:
Когда у солнца зенит,
Стекляшка, лопнув, звенит,
И бьется вдребезги люд
Внутри стеклянных кают,
И всем плывущим назло
Дробясь, острееет стекло.

Кто кому пойдёт навстречу,
Если каждый изувечен,
Каждый в своём роде –
Выродок в породе.
Самородок что ли?
Каждый в своей доле,
Кто вдали, кто в деле,
И душа вся в теле,
Как кобыла в мыле.
(Выкупать забыли).

Üvegszilánkok közt
Pengeerdőkön keresztül folyt az életem
S ha világos volt,
Csillogott a mederben az üveg.
A mindent elnyelő fényre
Átlátszó az üvegek válasza:
Mikor a nap a zeniten van,
Az üvegdarab elpattanva cseng,
És apró darabokra törik az embersereg
Az üvegkajütőkben,
És minden úszó bosszantására
A töréstől csak élesebb lesz az üveg.

Ki kinek enged,
Ha mindenki nyomorék,
A maga módján mindenki
Korcs a fajtáján belül.
Vagy őstehetség?
Mindenkinek a maga osztályrészét kapja,
Ki távol van, ki üzletben részes,
És a lelket teljesen test borítja be,
Mint kancát a tajték.
(Elfelejtették megfürdetni).

Синяя птичка/ Kék madárka

1.

Отправился в свой путь?
Расти, затем исчезни.
Заметить не забудь
Очарованье в бездне.
Чарующий скачок,
Проходит преисподня,
Линяет. Сладкий сок
Стекает в рот сегодня.
Ступай! Всё сходит с рук,
Любой поступок жуток,
Попытка жить: а вдруг
Скользкий промежуток,
Как в градуснике ртуть,
Скользнул по белу свету,
Прожил свой беглый путь.
И выбежал на Лету.
Так что и говорить,
Сгущать в картине пятна!
С рассвета до зари
Я жил неаккуратно.

Útnak indultál?
Nőj, s aztán tűnj el.
Ne felejtsd el észrevenni
A csodálatost a szakadékban.
Elbűvölő ugrás,

A pokol elmúlik,
Fakul. Édes ital
Csorog szádba ma.
Indulj! Minden büntetlenül marad,
Bármilyen tett szörnyű,
Próbálkozás az étellel: hátha
A tovasikló köztes idő,
Mint hőmérőben a higany,
Odébb siklott a világban,
Befutotta sietős útját.
És kisiklott a Léthére.
De miért is beszélek,
S festem még sötétebbre a képet!
Hajnaltól pirkadatig
Helytelenül éltem.

2.

Кто заражён надеждой,
Ничем не излечим.
Когда сомкнуты вежды,
И обруч из причин
Развалится, и крови
Исчезнет следствий круг,
Окажется: на слове
Одном я жил лишь – „вдруг”.
Мгновенным опереньем
Махнула птичка мне,
Перо упало, Тенью
Легло в календаре.
Кому дороже слово,
Кому дороже жизнь?
Чуть песенка готова,
Уже пора на казнь.
Так много здесь чужого,
Своё в себя вросло.
Поймают с полуслова.
И не поймут назло.
Да и не в том ведь дело,
В квартире свет потух,
В чужое влип я тело,
Где плоть в нём, а где дух

*Плоть явно ядовита,
Не тронь, не пригуби
Скелет с палеолита
Гниёт, смердит в глуби¹.
Но птичка пролетела,
И тень её легла
На временное тело.
А дальше – больше, мгла.*

Птичка из парчи, из фальши,
Пух и перья, опахало,
Пронеслась, перо упало,
Ну а что же будет дальше?
Дальше ничего не будет,
Ни пера тебе, ни пуха,
Только в морду оплеуха.
А за что? Господь рассудит.

Akit megfertőzött a remény,
Az gyógyíthatatlan.
Mikor lezárul a szemhéj,
Az okok abroncsa
Szétesik, és eltűnik a vér
Ok-okozati körforgása,
Kiderül: egyetlen szó
Éltetett eddig – „hátha”.
Pillanatnyi tollasodással
Intett nekem a madár,
A toll lehullott, S árnyként
Vetült a naptárra.
Kinek a szó a drágább,
Kinek az élet?
Amint elkészül a dal,
Már a vesztőhely várja.
Annyi itt az idegenség,
A sajátom belém nőtt.
Félszavakon is rajtakapnak.
És nem értenek félre.
De hisz nem is ez itt a lényeg,
A lakásban kihunyt a fény,

¹ Вычеркнутая строфа

Idegen testbe tévedtem,
Hol a test benne, és hol a lélek
A test tényleg mérgezett,
Ne nyúlj hozzá, ne tedd tönkre
A paleolit kori csontvázat
Rothad, és bűzlik a mélyben².
De a madár elrepült,
És árnyéka rávetült
Az ideiglenes testre.
Tovább – még nagyobb a homály.

Madárka brokátból, hamisságból,
Pihe és tollak, pálmalegyező,
Elsuhant, s a toll lehullott,
De mi lesz a folytatás?
Nem lesz folytatás,
Se tollat nem kapsz, se pihét,
Csak a pofádra egy pofont.
Miért? Majd az Úr ítél.

3.

Все мы в будущем солдаты,
Заминированы даты,
Перекрашены все факты,
Не спасёшь меня никак ты,
Я останусь виноватым,
Я и жил всегда солдатом,
Но миры кругом покаты,
И покатишься назад ты.
И вперёд, и будем квиты,
Змейкой вечности обвиты.
Не видать ни зги, ни следа
Нет кругом, и пуст ночлег.
Но сидит на пне Победа
И готовит нам побег:
Чтоб была вся живность рада
Безымянная награда
Выросла. Но тьма народа
Для цветущего тут сада,

² Kihúzott versszak

Жить хотят ведь и уроды,
Им ведь тоже что-то надо
Получить от доли стада,
Хоть и зла кругом природа,
Такова её шарада,
Год от года,
Год от года.

A jövőben mind katonák leszünk,
A dátumok alá vannak aknázva,
Minden tény át van festve,
Sehogy sem menthetsz meg engem
Bűnös maradok,
Én mindig is katonaként éltem,
De a környező világok lejtősek,
És visszacsúszol majd.
És előre, és kvittek leszünk,
Az örökkévalóság kígyócskájával körbefonva.
Koromsötétség van, s köröttünk
Semmi nyom, és a fekhely is üres.
De ott ül a tuskón a Győzelem
És előkészíti szökésünket:
A névtelen kitüntetés
Megnőtt, hogy minden élő örüljön,
De rengeteg az ember
Ehhez a virágzó kerthez,
Hisz élni akarnak még a nyomorékok is,
Nekik is kapniuk kell valamit
A nyáj jussából,
Ha gonosz is a környező természet,
Ily rejtélyesen működik
Évről évre,
Évről évre.

Афродита Урания/ Aphrodité Urania

1.

«Синяя, синяя, самая синяя,
Самая сильная в сини богиня я,
Сладкая птица, всеядная странница,
Если покину вас, что вам останется?
Все вы чуть в лапках моих от рождения,
Хоть и пищите, что я наваждение,
Все мной подщипаны и поцарапаны,
Ваши головки – под лапками клапаны,
Все подо мной вы, как в рифе коралловом
Слиплись, и всё же меня слишком мало вам.
Когтем скребу я по каждому темени,
Всё ж меня мало в пространстве и времени,
Там не найти меня, где раз приметили
За нос вожу я вас по столетиям».
– Так божество похвалялось жестокостью,
Иову ж лучше молчать перед пропастью,
Та же всё сила, всё та же нелепица
За нос ведет нас душа, пока треплется.

«Kék, kék, a legkékebb,
Kékségben a legerősebb istennő vagyok én,
Édes madár, mindenevő vándor,
Ha elhagylak benneteket, mi marad nektek?
Mindannyian egy kicsit a markomban vagytok születésetektől fogva,
Ha siránkoztok is, hogy kísértés vagyok,
Mindannyian magatokon viselitek csípéseim és karmolásaim nyomát,
Fejecskéitek – billentyűk a kezem alatt
Alattam mindannyian, mint korallzátonyban
Összetapadtatok, mégis túl kevés vagyok nektek.
Karmommal kaparok minden egyes fejtetőt,
Mégis kevés van belőlem a térben és időben,
Ahol egyszer megfordultam, ott nem találtok meg többet
Orrotoknál fogva vezetek benneteket az évszázadokon át».
– Így dicsekedett kegyetlenségével az istenség,
Jóbnak meg jobb hallgatni a szakadék előtt,
Ugyanaz az erő, ugyanaz az ostobaság
Orrunknál fogva vezet minket a lélek, amíg él.

2.

Имея смертные мозги,
В судьбе не увидеть ни зги,
И наша участь,
Как падучесть,
Под тучей
Проходящий случай.
Не мучай,
Божество, не мучай,
Тебе ж виднее всё на свете,
А мы перед тобой – в котлете
Живьём проверченные души,
И если видим, если слышим,
Имея и глаз и уши,
Так в ужасе почти не дышим.
Зачем так яростно молчишь?
В свою нас погружаешь тишь,
И в нашу собственную чушь
Разлитую в сознании тушь –
Чернеет в нас души пятно,
Оно одно нам и видно.
Ведь так неравны наши силы
С тобой, что мир перекосило.
Расправа, только и всего.
Скучаешь, что ли, божество?
Неужто жертв нет покрупней
В природе? Духов погоняй,
А не придушенных людей.
На землю засланный злодей,
Уймись! В нас силы так неравны.
В чём мы сильны, в том ты – подавно.

Halandó aggyal élve,
A sorsból semmit sem értve,
Osztályrészünk
Esendőségünk,
A felhők alatt
Múló eset.
Ne kínozz,
Istenség, ne kínozz,

Te mindent jobban tudsz a földön,
Mi pedig előtted– fasírtban
Ledarált lelkeként élünk,
És ha látunk, ha hallunk,
Ha van szemünk és fülünk,
A rettenettől lélegezni sem merünk.
Miért hallgatsz oly dühödten?
Megmerítve bennünket csenedben,
És saját botorságunkban,
A tudatunkban kiborított tusban –
Lelkünk foltja úgy feketéllik bennünk,
Hogy egyedül csak azt látjuk.
Hisz oly egyenlőtlenek erőink
Veled szemben, hogy a világ beletorzult
Leszámolás ez, semmi más.
Tán unatkozol, istenség?
Nem találsz nagyobb zsákmányt
A természetben? Üldöznéd inkább a szellemeket,
Mint a fulladozó embereket.
Te Földre küldött gonosztevő,
Nyughass! Erőink oly egyenlőtlenek.
S ha van valami, amiben erősek vagyunk – abban te még inkább.

3

Ни за кого не отвечаю я,
Ни за других, ни за себя:
Играет божество отчаянно
В свою игру, из туч трубя.
Пути свои бесповоротные
Свободно могут повернуть
Любые боги, как угодно им,
Но не хотят нам дать вздохнуть.
В борьбе богов всегда изменники,
Противники – все современники,
От малости своей мы злы.
Где враг, любое знает племя. Но
В бою без прав герой незрим,
Лишь кто-то побеждает временно.
И будет побеждён другим.

Senkiért sem felelek,
Sem a többiekért, sem magamért:
Az istenség elszántan játsza
A maga játékát, a felhőkből trombitálva.
Visszafordíthatatlan útjait
Szabadon irányíthatja
Bármelyik isten, kényére kedvére,
Csak bennünket nem hagynak levegőhöz jutni.
Az istenek harcában áruló
És ellenfél – minden kortárs,
Saját kicsinységünktől vagyunk mérgesek.
Bármelyik törzs tudja, hogy hol az ellenség. De a
Jogtalan harcban láthatatlan a hős,
Csak ideiglenesen győzhet valaki.
És győzheti őt le másvalaki.

Колодец/ Kút

1

Колодец знания ледяной
Стоит на белом свете,
И обходите стороной
Его, отцы и дети.
Но вот – бескрайний водоём,
Незнанья сладкий омут,
Все всё равно потонет в нём
Не подоспев к парому,
Харона можно и не звать,
Уж нет его на свете,
А вместо лодочки – кровать
У смертных на примете.
На что еще нам уповать,
Как не на тень Аида
Богам права все – трын-трава,
Твоя беда – обида,
Богам чихать на наши дни,
Зачахли их знаменья.
В бреду остались мы одни,
Животные, растенья.

A tudás jéghideg kútját
Mely magányosan áll,
Elkerülitek nagy ívben
Fiúk és apák.
Bezzeg – a tudatlanság partatlan vize,
Édes örvény,
Mindenki úgyis elmerül benne
Még mielőtt a komphoz ér,
Kháront akár ne is hívjuk,
Hisz már életben sincs,
Ladikja szerepét a halandóknál
Az ágy tölti be.
Miben bízhatunk, még,
Hádész árnyékán kívül.
Az isteneknek minden törvény – egyre megy,
A te bajod, ha megsértődsz
Az istenek legyintenek ránk,
Jeleik lehanyatlottak.
A képtelenségben egyedül maradtunk
Mi, állatok és növények.

2.

Зимний вечер, догорая,
Головой к земле приник,
Все земных четыре края
Загорелись в тот же миг.

Лишь сцепление молекул
Этот весь животный хор.
Где душа у человека
Неизвестно до сих пор.

Если даже в нас душа есть,
Исчезает после нас,
Вместе с нами ли, Бог знает,
Тот, что мир так и не спас.

Téli este, erőm fogytán,
A földre hajtottam fejem
S a világ négy égtája
Azon nyomban világos lett.

Csupán a molekulák láncá
Ez az egész állatkórus.
Hol van az ember lelke
Máig nem tudjuk.

Még ha van is lélek bennünk,
Az eltűnik miutánunk,
Vagy velünk együtt, Isten tudja,
Isten, ki a Földet mégsem váltotta meg.

3.

Элементарный мир людей,
Прозрачный, как стекло бутылки,
Ты – жертва, ты же и злодей
Со смерти железой в затылке,
Судьба до ниточки видна,
Колодец жизни так прозрачен.
Добраться с первых дней до дна,
А со вторых ночей – тем паче.
И если не было удачи,
Закономерность лишь одна
(Она и есть сам сатана)
Во всех колодцах нам маячит.

Primitív emberi világ, mely
Átlátszó, mint a palacküveg,
Te vagy az áldozat, s te vagy a gonosz tettes is.
Halálmiriggyel a tarkódban,
A sors az utolsó cérnáig látható,
Az élet kútja oly áttetsző.
Az első napoktól eljuthatsz az aljáig,
A második éjszakáktól meg még könnyebb.
És ha nem voltál sikeres,
Csak egy törvény van
(Maga a sátán)
Mely minden kút mélyén ott dereng.

VII

1.

Пишу всё только об одном,
Что мало времени мне, мало.
На этом свете выходном
Лежит мгновенности опала,
С небес упала.

Воскресный вечер. Боже мой,
Как будто бы его и нету,
Так короток он. Ни одной
Заминки нет на всю планету.
Как бы замедлить этот мир?
Чтоб день не резался об вечер,
Чтоб в ночь не рушился кумир,
Чтоб час наш был очеловечен.
Хочу жить в медленном миру,
В который вжиться б можно было,
Успеть осмыслить поутру,
Что тело за ночь не остыло.
Там, где друг дружку не казнят,
А обнимаются день с ночьюю,
Где приговор смертельный снят,
Видна вселенная воочью.

Mindig ugyanarról írok,
Hogy kevés nekem a idő.
Ebben a mulandó világban
Mely kegyvesztett pillanatnyiségben él,
A mennyből lezuhanva.

Vasárnap este van. Istenem,
Mintha nem is lenne,
Olyan rövid. Minden zökkenés nélkül zajlik,
Az egész földgolyón.
Hogyan lassíthatnám le a világot?
Hogy a nappal ne ütközzön bele az estébe,
Hogy éjszaka ne omoljon össze a bálvány,

Hogy kiszabott időnk emberi legyen.
Lassú világban akarok élni,
Amelyikben jól be lehet rendezkedni,
Reggel tudatára ébredsz,
Hogy a test éjszaka nem hűlt ki.
Ott, hol a nappal az éjszakát nem végzi ki,
Hanem ölelkeznek egymással,
Hol a halálos ítéletet nincs érvényben,
Hol szabad szemmel is láthatod a világmindenséget.

2.

Пишу, всё что диктуется
Откуда – ниоткуда,
А окружает улица,
Которую забуду,
А окружает комната,
Которую не вспомню.
На дне какого омута
Свою забыл я ровню?
И сам куда заброшен я
Откуда – ниоткуда
Упавшая горошина,
Подброшенное скудо?

Leírom, mit diktálnak nekem
Honnan – valahonnan,
Körbefog az utca,
Amelyet elfeledek majd,
Körbevesz a szoba,
Ami eszembe sem jut majd.
Milyen örvény mélyén
Felejtettem ott hasonmásomat?
S én hová vetődtem
Honnan – valahonnan,
Lehullott borsószem,
Feldobott scudo?

С людьми не станут церемониться
Ни боги, ни единый дух.
Стояла каменная звонница,
Остался прах, земля ей пух.
Так город виденный в окошко
Не встретишь снова на пути,
Ни целиком, ни в мелких крошках,
Нельзя Планету обойти.
Как я с тобой один раз встретился,
Завидно стало аж богам,
Вплели в дорогу столько петелек,
Чтоб снова не встречаться нам.
Свалилась звёздочка на память,
Макушку выжгла головы,
Холодный свет всегда над нами.
А под ногами нет травы.
За снов – Феаков островами,
В саду почивших Гесперид
Всё, что не сказано словами
Туманом атомным парит.
Ты мне одна была предсказана
На весь оставшийся кусок
Существованья. Так прокаженный
В пустыне слышит голосок.
И слышал я. И видел лестницу.
Поднялся и увидел рай,
Один разок. Другой не встретится
В короткий срок; как ни старай-
ся, как ни прыгай, как ни рыдай,
Сам не дотянешься туда.
А за эфирною оградой
Стоят пустые города.

И то, что было неминуемо,
Сошло со света, миновав
Меня – ведь жизнь непредсказуема,
И человек всегда неправ.

Az emberekkel nem sokat teketóriáznak
Sem az istenek, sem a világszellem.
Kő harangtorony állt,
Csak por maradt, béke poraira.
A vonatablakból látott várost
Ilyennek nem látod többé soha utadon,
Sem egészben, sem apró darabokban,
A bolygót be nem járhatod.
Amint veled egyszer összetalálkoztam,
Irigyek lettek az istenek,
S annyi kanyargós mintát szőttek utunkba,
Hogy ne tudjunk többé találkozni.
Egy kis csillag emlékbe lehullott
És kiégette a fejünk búbját,
Hideg fény világít felettünk.
Talpunk alatt fű nem nő.
A phaiákok álomszigetein túl,
Az alvó Heszperidák kertjében
Minden, mi szavakkal ki nem mondható
Atomfelhőben lebeg.
Egyedül téged rendeltek nekem
A létből hátralevő
időre. Mint leprás,
Ki hangot hall a sivatagban.
Hangot hallottam. És létrát láttam.
Felmásztam rajta, és elém tárult a menny,
Egyetlen egyszer. Többször nem lehet
Ily rövid idő alatt; bárhogy is igyekezz,
Bárhogy is ugrálj, bárhogy is zokogj,
Magadtól nem érsz fel oda.
Az étheri kerítésen túl
Üres városok sorakoznak.

És, ami elkerülhetetlen volt,
Az eltűnt, kikerülve
Engem – hisz az élet megjósolhatatlan,
És az ember mindig hibás.

Фонтан песка/ Homokszökőkút

1

Кругом кресты стоят, как вкопанные.
О Господи, как мало у нас жизни!
Надежда теплилась, да лопнула,
Не обессудь. Что толку в укоризне?

Фонтан песка. Песчаный брод.
Песчинки на зубах скрипят.
Хотел я жить наоборот,
Но мир наш с головы до пят
Закончен и имеет явь
Такую! – Боже нас избавь.
Кругом всё видно до конца.
Засунуть голову в песок,
Забыться б и хвалить Творца,
Что не порвался волосок.
Над нами смерть на волоске
Висит и ищет нас в песке.

Keresztek vesznek körbe, földbe gyökerezve.
Ó Uram, életünk mily kevés!
A pislákoló remény ellobbant,
Ne ítélj. Szemrehányásnak mi értelme?

Homokszökőkút. Homokgázló.
Csikorgó homokszemek a fogam alatt.
Fordítva akartam élni,
De világunk fejtől talpig
Befejezett, és a valóság
Ilyen! – Isten ments.
Körben minden átlátható.
Fejemet homokba dugni volna jó,
Hogy felejtsek és dicsérjem a Teremtőt,
Hogy nem szakadt el a hajsza.
Felettünk a halál hajszálon függ
És utánunk kutat a homokban.

2.

На свете всё висит на гвоздике,
На грани гибели висит,
И если были в роке мостики,
Так слишком гиблые на вид,
Насквозь прогнившие внутри.
Как сваи крошатся, смотри!
Бурлящей речкой унесло
Из рук упавшее весло,
Река несла его, несла,
Но высохла и заросла
Травой сначала, а потом
Песком засыпалась. На том
Песке, на бывшем берегу
Росинку рока берегу,
Как каплю речки. Но в песок
Стекает весь спасённый сок.

A világban minden egy szögön függ,
A tönk szélén lógva,
És, ha voltak is hidak a végzet felett,
Túl hitványnak tűntek,
És korhadtak voltak belülről.
Nézd, hogy porlanak a cölöpök!
A tajtékzó folyó elsodorta
A kezedből kieső evezőt,
Egy darabig vitte, vitte,
De kiszáradt, és benőtte a gaz.
Előbb a gaz, majd a
Homok öntötte el medrét. Azon a
Homokon, a volt parton
A sors harmatcseppjét őrzöm,
Mint a folyó egy cseppjét. De a megmentett vizet
Elnyeli a homok.

3.

Тоска. В тисках виски.
Лазейки так узки,
Все вылазки пусты,
На просеках кресты,
Тоска. Так мал объём
В который нас живьём
Заткнули, в узкий срок.
Но всё же мил острог.
За стенкой пустота
Впивается в уста,
В глаза ничто глядит,
Тюрьма была в кредит,
Займ кончится, и с ним
Сотрётся жизни грим,
Под ним нет ничего,
Исчезнет существо,
Часы безбожно бьют,
О час дробится люд,
Концы кругом видны,
В них нет ни белены,
Нет ни былинки в них.
И космос вдруг затих.
В песок уходит весть.
И это всё, что есть.

Reménytelenség. Halántékom satuban.
A kibúvók oly szűkek,
Minden kitörési pont üres,
Az irtásokon kereszttek,
Reménytelenség. Oly kicsi a tér,
Melybe élve bennünket
Bedugtak, e kis időre.
Mégis kedves e börtön.
A falon túl a pusztaság
Az ajkakra tapad,
A szembe a semmi tekint,
A börtön csak kölcsönbe járt,
A hitel lejár, és vele
Az élet sminkje is,
Alatta semmi sincs,

Eltűnik a lény,
Az órák istentelenül ütnek,
És minden óra embereket tör szét.
Körben már látszanak a végek,
Nincs bennük se beléndek,
Se fűszál.
A kozmosz is elcsitult.
A hír a homokba vész.
Ez minden, mi van még.

4.

Кто тоскует в старом этом мире,
Будет так же тосковать в ином
– Знать висят на нём слоновьи гири
Вперемешку с золотым руном.
Ну а в мире несуществованья,
В том, куда тоски стекает сок?
Оттого и гири: ожиданье
В панике, что короток так срок
Всех миров, и наших, и не-наших.
(Входят, может быть, один в другой
И уходят?) Тяжелы все чаши?
И дорогам больно под ногой?

Мир приходит и уходит,
Нарастает молодёжь,
До конца не дорастёшь ты,
В мир иной не прорастёшь.
Сказка только зародится,
Тут же кончится во сне,
Оттого и сказка, снится
К лету, к осени, к весне,
Чтоб не вылупиться в свет.
Но пока ты сном обласкан,
Мир прекрасен, спору нет.

Кто жил на этом свете,
Тот знает: ни следа
На временном предмете
Не оставляют плети
От страшного суда.

Ни цели, ни причины
Не видно нам живьём,
Поэтому молчим мы
И на краю пучины
Себя не узнаём.

Ki e világból elvágódik,
Más világokból is el fog vágyódni
– Alighanem elefánt súlyok lógnak rajta
Aranygyapjúval vegyesen.
De vajon a nemlét világában,
Hová folyik el az elvágódás vize?
Ezért a súlyzók: a pánikkal teli
várakozás, hogy oly rövid
Minden világ, a mi világunk és más világok ideje.
(Lehet, hogy e világok egymásba lépnek
vagy kilépnek?) Nehezek a kelyhek?
És fáj az út a lábunk alatt?

Jön és megy a világ,
Nőnek a fiatalok,
De te nem nősz már tovább,
Nem nőhetsz bele egy más világba.
Amint megszületik a mese,
Máris véget ér álmodban,
Ezért is álmodsz
Nyarat, őszt, tavaszt hozó mesét,
Hogy ne szülessen a világra.
Mert amíg az álmod ringat,
Szép a világ, szó se róla.

Ki e világon élt,
Az tudja: hogy nem hagy nyomot
Az ideiglenes testen
Az utolsó ítélet
Ostora.
Sem a célt, sem az okot
Nem látjuk, élünk,
Ezért hallgatunk
Az örvény szélén
Nem ismerünk rá magunkra.

Гимн острову/ Himnusz a szigethez

*О, Делос, Делос, Делос!
Накосский колосс посреди
Всего того, что уж воспелось
Сто раз на каменной груди
Малютки – острова, он принял
Рожденье новое богов,
Была плавучая пустыня,
Причалом стал им тайный кров
Сюда спаслась с приплодом Леда
И появился тот на свет,
Кто тайну каждого предмета
Вставляет в страшный свой ответ,
Открыто настезь в нём живое
И неживое без конца.
И стонут люди, звери воют
Пред ним, и дрожь трясёт жреца,
Словно овцу перед убоем,
Никто не в силах встретить стоя
Явленье юного лица,
Ни дурака, ни мудреца
Не оставляет он в покое.*

*Жестоких два родилось бога
На белых праздничных камнях,
На этом острове убогом,
И роды тяжкие приняв,
Давно скитавшийся в морях,
Как штык воткнул в пучину ногу,
Теперь нашли к нему дорогу
Паломники из всех дверей,
Хоть он и мал, но вынес много,
И дует гимн ему Борей,
Зефир свистит ему эклогу,
Все ветры моря его чтут,
А если путник у порога,
И Аполлон сам тут как тут,
Есть щель в скале, его берлога,
Откуда Пифии растут.*

Колонны тонкие среди львов
И львы худые среди маков,
Укусы времени, зубов
Следы повсюду, уйма знаков:
Завистник Кронос внуку мстит
За то, что внук посмел родиться
В тунике длинной, как девица,
С кифарой, с триподом, в венце,
Врага не помнящий в отце,
Переменивший свысока
Закон, что Кроноса десница
Установила на века.
Он звук зовёт соединится
С другим далёким, на границе
Сознания, и что приснится
На свете, всё в его руках.

Бог – олимпиец молодой,
Он был мне долго непонятен,
Казалось, весь покрыт слюдой,
А он из чёрных дыр и пятен,
Из незапамятных причин,
Из несрываемых личин,
Из неоправданных объятий
Весь состоит. Пока молчим,
В нём свет от тьмы неотличим,
И лишь когда в нас звук иль слово
Рождается издалека
Или внезапная строка,
Свет в темноте зажечь готов он,
Но даже луг тут под покровом
Небес, чья темень глубока.

Стоит очищенный и целый
Наксосский курос-великан,
Хоть и разрублен пополам.
За полированное тело
Такое что же я отдам
Богам? Но вот, как век хотелось,
Среди провидящих руин
Одушевлённых я один
Остался с ним.

О, Делос, Делос.

Ó Délosz, Délosz, Délosz!
Naxoszi kolosszus,
A százszor megénekelt
Szépségek közt állva
A csöpp sziget kőmellén
Hol új istenek születtek,
Úszó sivatagból,
Kikötővé vált és titkos menedékükké.
Ide menekült szaporulatával Léda
És világra jött az,
Ki minden tárgy titkát
Szörnyű válaszába ötvözi,
S nyitva benne minden élő
És nem élő határtalanul.
Az emberek nyögnek, az állatok üvöltenek
Előtte, és reszketés fogja el az áldozópapot,
Mint a bárányt feláldozás előtt,
Senki sem képes állva fogadni
Az ifjú arc megjelenését,
Mely sem ostobát, sem bölcsset
Nem hagy hidegen.

Két kegyetlen isten
Született az ünnepélyes fehér köveken,
Ezen a nyomorult kis szigeten,
S a nehéz szülést levezető,
Ki a tengereken régtől bolyongott,
Szuronyként vetette meg lábát az örvényben,
Most utat találtak hozzá
A százfelől érkező zarándokok,
Bár kicsi, de sokat megélt,
És himnuszt zeng neki Boreas,
Zefír füttyül neki eklogát,
Minden tengeri szél tiszteli,
És ha vándor áll a küszöbön,
És Apolló maga itt terem,
Egy sziklarésből vagy barlangból,
Püthiák nőnek ki.

Karcsú oszlopok az oroszlánok közt
És sovány oroszlánok a pipacsok közt,
Idők s fogak harapásnyomai
Mindenütt nyomok, jelek tömkelege:
Az irigy Kronosz unokáján áll bosszút
Azért, hogy az unoka hosszú
Tunikában született, mint egy lány,
Kitharaval, tripusszal, koszorúval,
Nem tekintve ellenségnek atyját,
Ki fentről megmásította a
Törvényt, melyet Kronosz jobbjá
Hozott századokra.
Ő a hangot hívja egyesülni
A másik távoli hanggal, a tudat
Határán, és amit a világon
Csak elképzelni lehet, az mind az ő kezében van.

A fiatal olimposzlakó Isten,
Sokáig érthetetlen volt nekem,
Úgy tűnt, csillámmal van borítva,
Holott csupa fekete lyuk és folt,
Ősokokból,
Letéphetetlen álarcokból,
Megmagyarázhatatlan ölelésekből
Áll teljesen. Míg hallgatunk,
Benne a fény a sötétségtől elválaszthatatlan,
S csak mikor hang vagy szó
Dereng fel bennünk messziről
Vagy egy hirtelen verssor,
Kész a sötétben fényt gyújtani,
De itt még a rétet is
az ég mélysötét leple védi.

Itt áll a megtisztított és ép
Naxoszi kurosz-óriás,
Ha félbe is van vágva.
Ezért a polírozott testért
Mit fizessenek az Isteneknek?
És most, ahogy száz éve akartam,
Az élő prófétái
romok között
Egyedül maradtam vele.

Ó Délosz, Délosz.

Памяти многих/ Sokak emlékére

Как всё страшно,
Как всё коротко,
Как всё сорвано с кости,
С мясом вырвано,
Что дорого,
И уже не дорасти
До порога, до пристанища,
До жилища не дожить.
Каждый знай, кто здесь скитаешься
Что безлюдны этажи,
Что людей бездомных полчища,
Хоть ты старец, хоть юнец,
Всякий знай, кто здесь охотишься:
Вышел из лесу – конец.
Притворяешься, притворствуешь,
Закрываешь пару глаз
На судьбу чужую, чёрствую?
А она – твоя как раз.

– Всем знакома эта песенка,
Пел её король Эдип,
Тот, что влип в раздумья месиво,
Разумом в безумье влип,
Ножиком сознания врезался
В пустоту и был таков.
Мудрецы с тех пор невеждами
Быть хотят, из дураков
Выбирают прорицателей,
Чтоб не знали, где конец.
Если мир весь отрицателен,
Положителен Творец?

Не дай, Боже
Эту чашу мне
– День за днём
и дно за дном
Вылакать,
Такую страшную
В космосе моём родном!

Minden milyen szörnyű,
Minden milyen rövid,
Minden hogy le van marva a csontból,
Kitépve a hússal együtt,
mi drága,
S már nincs idő felnőni
A küszöbig, a menedékig,
Élve eljutni a lakhelyig.
Tudja meg mindenki, ki itt bolyong
Hogy néptelenek az emeletek,
Hogy a hontalanok csapata nagy,
Legyél bár sztarc vagy újonc,
Tudja meg mindenki, ki itt vadászik:
Ha kiléptél az erdőből – véged.
Álcázod magad, vagy szimulálsz,
Behunyod szemed
Más sanyarú sorsára?
De hisz az pont a tied.

– Mindenki ismeri a dalt,
Mit Oidipusz király énekelt,
Az, ki töprengés sarába ragadt,
Józan ésszel örültségbe keveredett,
A tudat késével belevágott
A pusztaságba és letűnt.
A bölcsek azóta tanulatlanok
Akarnak lenni, dőrék közül
Választanak jószokat,
Hogy ne tudják meg, hol a vég.
Ha az egész világ negatív,
Lehet a teremtő pozitív?

Múlják el tőlem
Uram e kehely
– Nap nap után
fenékig
Kihörpölni,
Ily szörnyű kelyhet
Az én kozmoszomban!

Кипрские частушки/ Ciprusi csasztuskák

1.

На меня за что ты Афродита
Золотая, стойко так сердита?

Так неукротимо? Чем могу я
Так тебя разгневать, благую?

Я тебя и клял, тобой и клялся,
Сотню раз пред ракушкой валялся

То горю, а то весь леденею,
Я и так и сяк. А ты всё злее.

Что еще мне делать? Бросить битву?
Плыть на остров твой и петь молитву?

Miért haragszol rám
Afrodité aranyom oly kitartón?

Oly féktelenül? Mivel hoztalak ki
Ennyire a sodrodból, te jószágos?

Átkoztalak, felesküdtem rád,
Százszor hevertem kagylód előtt

Hol égek, hol megdermedek,
Hol így, hol úgy. Te meg egyre mérgesebb vagy.

Mit tegyek még? Adjam fel a csatát?
Elhajózzak szigetedre imát zengeni?

2.

Раньше надо было, соня,
Плыть на остров Кипр, к Богине
Где лежит она на троне
На резиновом дельфине.
Леда с лебедем в обнимку
На узорном побережьи
Удивилась мне со снимка?
Пропадал так долго где ж я?
Вот я здесь. Средь скал и арок
Стоя, все забыл обиды
И прошу уже подарок
У безоблачной Киприды.

Милость я прошу такую,
Чтобы вздрогнул грузный мир,
Чтоб лицом своим рискуя,
Рухнул на землю кумир,
Чтобы звездочка свалилась
На коленки предо мной,
Вот тогда поверю: силы
Ты, Богиня, неземной.
Стой, Киприда, если можешь,
Несбываемость не множь!
На груди реальной
 родинка дороже
Чем воображенья
 самый острый нож.

Előbb kellett volna, te lusta,
Ciprusra hajózni az Istennőhöz
Ahol a trónon fekszik
Gumidelfinen.
Léda a hattyúval ölelkezve
Az azsúros partvidéken
Rám csodálkozott egy fényképen?
Hol tekeregtem ily sokáig?
Íme itt vagyok. Sziklák és árkádok közt
Állva, minden sérelmet elfeledtem
És máris ajándékot kérek
A felhőtlen Kipridától.

Olyan kegyet kérek,
Hogy megremegjen bele a nehézkes világ,
Hogy arcát kockáztatva,
Földre rogyjon a bálvány,
Hogy a csillagocska
Térdre hulljon előttem,
Akkor majd elhiszem: nem földi
Erejú vagy Te, Istennő.
Állj meg Kiprida, ha tudsz,
A képtelenséget ne sokasíts!
Egy húsvér mellkason
 Drágább az anyajegy,
Mint a képzelet
 Legélesebb kése.

3.

Не было ни одного
Одинакового вечера,
То кровавый, роковой,
То синей, прозрачной глетчера,
То лимонной кислотой
Свет пропитан весь, то серый
Пар, то марганец густой,
То мигает свод химерой,
Приоткрыли полурты
Полуголые Сиренки,
Полуглыбы, полускалы,
Девы певчие с оскалом,
Три сиротки-рекордсменки
Земноводной красоты.

А в воде, подать рукой
Плещется, полно истомы,
Божество. В стране такой
Приплывать пристало к дому,
В плотных волнах плыть и плыть
К Афродитиному стану,
Если длится божья прыть
На небе, не перестану
Отплывать и подплывать

К берегу, приливу вторя.
Афродитина кровать
Это ласковое море.

Nem volt két
Egyforma este sem,
Hol véres, végzetes,
Hol kék és átlátszóbb a gleccsernél,
Hol citromsavval
Átitatott fény, hol szürke
Pára, hol sűrű mangán,
Hol khiméraként kacsingató égbolt,
Résre nyitott félszájú
Félmeztelen szirénecskék,
Félig tömbök, félig sziklák,
Három vicsorogva éneklő,
Kétlaki szépségkirálynő
Árva.

A vízben, karnyújtásnyira
Lubickol aléltan,
Az istenség. Ilyen országban
Illik odaúszni a házhoz,
Nagy hullámok közt úszni és úszni
Aphrodite hajlékához,
Ha tovább tart az isteni fürgeség
Az égen, oda- vissza úszkálók
A parthoz, dagály módjára.
Aphrodité ágya
Ez a gyengéd tenger.

4.

Посмотри скорей на это
Утопающее небо,
Бархатной Богини небо
Иль громадная амёба
Афродитового цвета,
В воду падает всё ниже,
Всё безвольнее, всё гуще,
Боги, видно, вездесущи

В этот час, и всех зовущих
С ног до головы оближут.

Так сотри скорей, сотри же,
Что начертано судьбою,
На роду, на лбу – умоют
Небеса, и лоб кошмою
Оботрут, чтоб не обижен
Был один на поле боя.

Nézz fel gyorsan
Az elmerülő égboltra,
Bársonypuha Istennő égboltja az,
Vagy óriás amőba
Aphrodité színben,
Egyre mélyebbre zuhan a vízbe,
Egyre lankadtabban, egyre sűrűbben,
Az istenek, úgy tűnik, mindenütt jelen vannak
Ez órán, és mindenkit, ki hívja őket
Tetőtől talpig végignyálnak.

Töröld hát le mielőbb, töröld le,
Mi sorsodban meg van írva,
Születésedkor, homlokodra – lemossák
Az egek, és homlokod filccel
Megtörlik, hogy ne sértődj meg érte
Hogy magad voltál a harcmezőn.

Посткипрская частушка/ Ciprus utáni csasztuska

Поеду снова я на остров,
На Кипр, к Богине золотой,
Там пишутся стихи так просто,
И заливаются водой,
Там солнце грузное покуда
Не сядет за море с трудом,
В волне барахтаться я буду
И прославлять богинин дом,
И с головой уйдя в красоты
И в описание красот

Дойду до идола: так вот ты
Скажу – упавшая с высот
Небесных в кипрскую ракушку
И штормом вынесенная
На берег круглый, на подушку
Из халцедона и кремня.
Так вот, Урания, Киприда,
Какая ты в своём кругу!
Какая ласковая с виду.
А как хребет наш гнёшь в дугу
И разрываешь плоть на части,
И душу из кости, как мозг
Высасываешь. В сладкой пасти
Твоей все звери, люди – воск,
И даже не хрустят, лишь тают,
И тая, гимн тебе свистят.
А ты стоишь, вся залитая
Надеждой с головы до пят.
Жжёшь, зрячих ослепляешь светом
(И обгорают дней тельца,
Столетний панцири), одета
В своё созвездие Тельца.
Но я на Кипр поеду снова
На остров твой, к живой воде,
Там город Пафос есть. Такого
Не может больше быть нигде.

Elmegyek újra a szigetre,
Ciprusra, az arany Istennőhöz,
Ott oly egyszerűen születnek a versek,
És lemossa őket a víz,
Ott, míg a súlyos nap a
tengerbe nem hanyatlik,
A hullámok közt lubickolok
Dicsőítve az isteni hajlékot,
És elmerülve a szépségekben
És a szépségek leírásában
Eljutok a bálványig: itt vagy hát
Szólítom meg – leszállva az égből
Egy ciprusi kagylóba
Mit a vihar kisodort
A kerek partra,

kalcedon, kovakő párnára.
Ilyen vagy hát Urania, Kiprida,
Saját otthonodban!
Milyen gyengédnek tűnsz.
Pedig ívbe feszítéd gerincünket
És részekre szaggatod testünket,
És kiszívod, mint velőt a csontból
Lelkünket. Édes pofádban
Minden állat, ember – viasz,
Meg se roppannak, elolvadnak,
És olvadva neked himnuszt füttyülnek.
Te meg csak állsz, tetőtől talpig
Reménnyel telve.
Égetsz, s a látókat fénnyel vakítod el
(S leég a napok teste,
évszázadok páncélja), Bika
csillagképedbe öltözötte.
S én újra elmegyek Ciprusra
Szigetedre, az éltető vízhez,
Hol Paphos városa áll. Mert
Sehol máshol nincs ilyen.

Дорога из Зальцбурга в Инсбрук/ A Salzburgból Innsbruckba vezető út

Дружина гор путь окружила,
Встал на дыбы упрямый камень.
У Геи тут прорвалась жила?
Кровь стынет серыми кусками.
Арена скал, столбняк, в столетьях
Одна и та же драма длится,
Титанов хор.
Что мог бы спеть я
Из их высокого наследья?
Пришлось с душой бы распротиться,
А заодно и с мелким телом,
Перенестись за все пределы,
Перебежать за все границы,
И выйти за любые рамки,
И не пристроиться у кромки.
Ступив на горную арену,
Оцепенеешь в ледовитом
Пространстве. И уткнёшься в стенку,
И со святым сомкнёшься Витом.

Гора с горою спор вели:
Что тяжелее: плоть земли
Иль небосвод? Ведь не слабы!
И глыбы встали на дыбы,
И горном чреве дыбом встал
Рождённый в споре том кристалл.
Окаменел их древний спор
И лёг горою среди гор.

Hegykíséret fogta körbe az utat,
Felágaskodott a makrancos kő.
Megszakadt volna e helyen Gea ina?
A vér szürke darabokban megalvad.
Sziklaaréna, dermedtség, évszázadokon át
Ugyanaz a dráma zajlik,
Titánok kórusa.

Mit énekelhetnék el
Fennkölt örökségükből?
Csak ha megválok a lelkeimtől,
S egyúttal apró testemtől,
Átlépni minden korlátot,
Keresztül futni minden határon,
És kilépni minden keretből,
És nem állni meg a peremen,
A hegyi arénába lépve,
Megdermedsz a jeges
térben. Falnak ütközöl,
És találkozol szent Vitus-szal.

Hegy a hegyel vitába szállt:
Mi a súlyosabb: a föld teste
Vagy az égbolt? Hisz egyik se könnyű!
A tömbök felágaskodtak,
S a hegy gyomrában égnek állt
A vitában született kristály.
S a megkövesült a régi vita
Hegyként nyúlt el a hegyek közt.

Заблуждение/ Tévelygés

Блуждающая мысль по коридору
Ей предназначенному бродит налегке,
В иные ж измерения ей, как вору
Ночному хода нет. А вдалеке
Мерещится иная эпопея.
Но подступ к ней немислимым объят,
Блуждающая мысль оторопееет
И покраснеет с головы до пят.

Назад. Блуждает в прежнем лабиринте
И заблуждается в самой себе опять:
Попробуйте-ка измерения скиньте
Свое с себя. Нет, невозможно снять,
Иного измерения не примерить,
Снаружи бытия не разглядеть,
Ведь сами в нём сидим, по меньшей мере,
Богам предназначаемая снедь.
Как узник в его собственном владении,
Всегда одет любой наш взгляд
В кольчугу с головы до пят:
То в виденье, а то в виденье.
Со стороны

лишь боги в мир глядят.

Как ни досадно, ни обидно,
Вселенной голышом не видно.
Лишь боги видят нас насквозь,
Как мы блуждаем вкривь и вкось,
Как наша мысль блуждает в нас,
Как водит за нос нас на снос,
Как с носом остаёмся мы,
Несносны и немислимы.

A tévelygő gondolat a neki rendelt
Folyosón kószál könnyedén,
Más dimenziókba, mint éjjeli
Tolvajnak, bejárása nincs. De a távolban
más történet sejlik fel.
Melyhez az utat a képtelenség lengi be,
A tévelygő gondolat meghökken
És tetőtől talpig elpirul.

S visszalép. Megint az előbbi labirintusban tévelyeg
És eltéved önmagában újra:
Próbáljátok csak meg ledobni magatokról
Saját dimenziótokat. Nem lehet levetni,
És más dimenziót sem lehet felölteni,
Kívülről a létet nem szemlélheted,
Hisz benne ülünk, legalábbis
Az Istenek eledelélül.
Mint a fogoly a saját birtokán belül,
Bármely nézetünk
Páncélba van öltöztetve tetőtől talpig:
Hol látásba, hol látomásba.
Kívülről

 Csak az istenek látják a világot.

Bármennyire is bosszantó és bántó,
A meztelen mindenséget nem láthatod.
Csak az istenek látnak rajtunk át,
Ahogy össze-vissza tévelygünk,
Ahogy a gondolat tévelyeg bennünk,
Hogy térít le az útról orrunknál fogva minket,
Hogy maradunk ott lógó orral,
Kiállhatatlanul és képtelenül.

Дальнейшие посткипрские частушки/ További Ciprus utáni csasztuskák

1.

Лучше моря нет постели,
Афродита в нём гнездится,
То растянется на моле,
То размочит все границы,
Заплюёт волной и пеной
С головы до пят оближет,
Чуть посмеешь к ней поближе
Подойти волне на смену
Станет море по колено.
Станет милая милее,
Смажет илом, как елеем.
Всё, что в помыслах лелею,
Быть податливо должно бы

Афродитиному клею,
От зазнобы до зазнобы,
Мысли склеивались чтобы.

Нет фантазии узорней,
Чем на небе Афродиты,
В небе-горне, в её горле,
Где гора с водою слиты,
Где все други, где все квиты,
От орбиты до орбиты,
Машет нам хвостом комета
Под конец такого лета.
Быль запить глотком из Леты?
От полёта до полёта
У Киприды наготове
Золотые вертолёты,
И на деле, и на слове,
И на каждой мысли ловит
Нас она и мягко стелет
Нам, от крови и до крови,
И пока в её мы крове
Нет заманчивей условий,
Нет укрытия чудесней,
И пока ещё мы песню
Лебединую не спели,
Тело в пене, души в теле,
Лучше моря нет постели

Nincs jobb ágy, mint a tenger,
Melyben Aphrodité tanyáz,
Hol a mólóig ér,
Hol eltöröl minden határt,
Hullámmal és habbal köp le
Tetőtől talpig körbenyal,
Ahogy a közelébe merészkedsz
A hullám nyomában
Egyszercsak térdig ér a tenger.
És a kedves még kedvesebb lesz,
Mintha balzsam lenne, iszappal ken be.
Minden dédelgetett vágyam,
Könnyedén enged
Aphrodité enyvének,

Hogy egyik vágytól a másik vágyig,
Összeálljanak a gondolatok.

Nincs cifrább fantázia,
Aphrodité egénél,
Torkában, a kemence-égbolton,
Hol a hegy összeolvad a vízzel,
Hol mindenki barát, hol mindenki kvitt,
Egyik pályától a másikig,
Üstökös lengeti farkát
Egy ilyen nyár végén.
A valóságra Léthé vizéből iszunk?
Repüléstől repülésig
Kipridánál arany
Helikopterek állnak készen,
Figyeli tettünk, szavunk,
S minden gondolatunk,
Puha ággyal csalogat
Vértől vérig,
És míg fedele alatt vagyunk,
Nincs csábítóbb feltétel,
Nincs csodásabb menedék,
S míg hattyúdalunk
El nem hangzott,
Habban a test, testben a lélek,
Nincs jobb ágy, mint a tenger.

2.

Где мне жить
И с кем дружить?
Чем на свете дорожить,
Раз не слышно основного
Обольщающего слова?
Без любви на этом свете
Могут вылупиться дети,
Но увидеть невозможно
Свет, лишь хаос придорожный,
Ложь ли, правда ли, Бог знает,
Что казнит и не краснеет.
Потерялась нить связная,
Потерялся вместе с ней я.

Освещения нет. Причины
Нет и главного нет дела,
Все безлики величины,
Бесполезны все тела.
Афродита охладела,
Но ещё перед кончиной
Закусила удила:
Связь в сети остановилась,
Стеарином подавилась
Свечка, и не узнаю я
Ничего, лишь темь лесную,
Безразличные одежды,
Одинаковые вещи,
Между веждой и невеждой
Ни одной звезды не блещет.
Без надежды спящий Демон
Видит сон. Проснётся кем он?
Вещий свет в туннеле – схема.
Не прорваться, не продрасться.
Помогите, други, братцы.
Но одна только Киприда
Может в дебрях разобраться.
Не давай живьём в обиду
Нас в застенках декораций!
Жить нет мочи без трёх граций.

Hol lakjak,
Kivel barátkozzak?
Mit értékeljek a földön,
Ha már nem hallani a fő
Kísértő szót?
Szerelem nélkül e világban
Világra jöhetnek gyermekek,
De a fényt meg nem láthatod,
Csak az útmenti káoszt,
Hazugság-e vagy igaz, Isten tudja,
Aki büntet, és nem pirul.
Elveszett a vezérfonal,
S vele együtt én is.
Világítás nincs. Nincs
Ok és főleg nincs feladat,
Minden nagyság arctalan,

Minden test haszontalan.
Aphrodité elhidegült,
De a vég előtt még
A zablába harapott :
A hálózatban megszakadt a kapcsolat,
Sztearinba fulladt
A gyertya, és nem tudok meg
Semmit, csak az erdő sötétjét,
A közömbös ruhákat,
Egyforma dolgokat,
A tudó és nemtudó közt
Egyetlen csillag sem ragyog.
Az alvó Démon reménytelen
Álmod lát. Milyen alakban ébred fel?
Látnoki fény az alagútban – séma.
Nem szakíthatod át, nem verekedheted át rajta magad.
Segítsetek barátok, testvérek.
De egyedül csak Kiprida
Képes a sűrűben eligazodni.
Ne hagyj cserben bennünket élve
A dekorációk tömlőcében!
Nincs erőnk élni a három grácia nélkül.

Эвора и Коимбра/ Évora és Coimbra

Вот странный город!
Город наваждений,
Витают демон, отрицанья гений
Вокруг собора, и то в жар, то в холод
Кидают нас. И хоть он вечно молод,
Но умудрён гоненьем и гореньем,
Смятением, вот вижу его тень я
На площади и на стене собора.
Старинный город, серая Эвора:
То сладко тут, а то темно и пусто,
Ни окрика, ни шороха, ни хруста,
В соборе бедном, ни души, ни духа.
Что слышалось, всё высохло из слуха,
Что близилось, пустело и гудело,
Замолкло. И душа вернулась в тело,
И спряталась, поскольку испугалась,
Что места ей под солнцем не осталось.

Три дня тому назад в соборе этом
Был стенами я толстыми пригретым,
Накормлен был веками и напоен,
Видением миров, пиров и войн,
Видением ведущих нас ступеней,
Но приземлился отрицанья гений
Внезапно тут,
 быть может, неизбежно,
И стало жить неимоверно сложно
В безбожной бездне.
 И притвор надежды
Вдруг оказался крошечным и ложным.

А в городе другом,
 в Коимбре старой
Дела еще чудней происходили.
По-видимому рядом с божьей карой
Блаженство расположено идиллий.

Furcsa egy város!
A kísértések városa
Démon lengi be, a tagadás szelleme
Még a székesegyház körül is, hol forróság, hol hideglelés
Kerít hatalmába minket. S bár ő örökké fiatal,
Bölcsé tette őt az üldöztetés, a hév s a
Lázadás, s én látom árnyát
A téren és a templom falán.
Ősi város, szürke Évora:
Hol édes, hol sötét és üres,
Se kiabálás, se sóhaj, se zörej,
A szegényes templomban se ember, se lélek nincs.
Mi hallatszott rég, mind kiapadt a hallásból,
Mi közel volt, üres volt és zajongott,
Elhallgatott. S a lélek visszatért a testbe,
És elrejtőzött, mert megijedt,
Hogy nem maradt számára hely a nap alatt.

Három nappal ezelőtt abban a templomban
A vastag falak átmelegítettek,
Jóllakattak és megitattak az évszázadok,
Világok, lakomák és háborúk látomásával,

A bennünket vezető lépcsők látomásával,
De földre szállt a tagadás szelleme
Hirtelen itt,

Talán elkerülhetetlenül,
És hallatlanul bonyolulttá vált az élet
Az istentelen szakadékban.

És a remény pítvara
Egyszerre paránynak és hamisnak tűnt.

A másik városban meg,
az ősi Coimbrában
Még furcsább dolgok történtek
Láthatóan az isteni büntetés közelében
Az idillek gyönyörűsége lakik.

Фадо I/ Fado I

Как пела Португалия
у края океана!
Как сладок кончик суши,
начало и конец
Европы. Знаю, сладки
заморские все страны
Недаром в их фонтанах
блеск бусинок, колец,
Что путники бросают:
вернуться хоть разок бы
В заморские хоромы,
за горы, города.
От дома и до дома
прокладываем рок мы,
Урок? Иль ненароком
взрастила нас среда.
Полоска старой суши,
разрывов всех начало,
Отплытий и открытий,
околица земли.
Исчезнуть с горизонта,
чтоб и молва смолчала,
С причала до причала
следы чтоб замели,
Уйти за океаны,

— одна лежит дорога
в далёкий-предалёкий
 передалёкий путь,
Из гавани, из бухты,
 с обочины, с порога
Любого, лишь бы смыться:
 прости, душа, забудь!
Уплывшим снова снится
 обрывов вереница,
Край суши в старом свете
 в плену материка.
Но в то же время снится
 грядущая граница,
Куда не дотянулась
 еще ничья рука.

Hogy énekelt Portugália
 Az óceán partján!
Mily édes a szárazföld csücske,
 Európa kezdete és
Vége. Tudom, édesek mind
 a tengerentúli országok
Nemhiába csillognak kútjaikban
 gyöngyök és gyűrűk,
Mit utazók dobnak bele:
 Ha egyszer visszatérhetnék
A tengerentúli palotákba,
 a hegyen túli városokba.
Otthontól hazáig
 alakítjuk sorsunk,
Tanulság? Vagy véletlenül
 Nevelt fel bennünket a környezet.
Az öreg szárazföld egy sávja,
 Minden szakítás,
Kihajózás és felfedezés kezdete,
 A föld határa.
Eltűnni a látóhatárról,
 Hogy elhallgasson a szóbeszéd,
Kikötőről kikötőre
 Hogy nyomod veszítsék,
Elmenni az óceánokon túlra,
 — egy út van csak

Egy messze-messze
 nagyon messzi út,
Révből, öbölből,
 útmellékről, bármelyik
Küszöbről, csak lelépni:
 Bocsáss meg, lélek, felejts el!
Az elhajózó álmában újra
 Szakadékok sorát látja,
A szárazföld szélét az óvilágban
 a kontinens fogságában.
De közben a közelgő határról is
 álmodik,
Hová még senki keze
 el nem ért.

Фадо II/ Fado II

Из тающей полоски суши
Ни шороха уже не слышу,
Все звуки шум прибоя глушит,
И сообща спешат под крышу
Земные звуки, чтобы души
Уплывших не щипать за уши
И за сердца. Всё ближе, ближе
Пучина, океана гуща,
Уж вездесуща.
 отпусти же
Всё, что оставлено на суше.
Земное эхо глуше, глуше.

Отпусти свои поступки,
По ветру пусти дела,
Скинь на воду удила,
Шлёпают по волнам шлюпки,
Шатки мысли, воды хлюпки,
Зыбки скользкие тела,
И в чём мать их родила
Бегают по коже цыпки,
Цыпки-дрыпки,
 цап-царапки,
От улыбки до улыбки
Если жить, протянешь лапки.

Сутки прыгают, как рыбки
Золотые в мокрой сетке,
По морю пуцу пожитки,
Все попытки, все остатки,
Даже если очень сладки.
Остаётся что в осадке
От намоченной соседки?
В полночь вынырнули предки,
Нынче крохотны и кротки,
Тени лишь, играют в прятки.
Жизни были их так кратки
Как и наши, так коротки.

Расплывусь по океану
Как зелёное пятно,
Булькну с синькой заодно,
Все заботы за бортом,
Все заветы и советы,
Поплыву по белу свету,
И забуду: с кем ты, где ты,
Ни одной не помню сметы,
Помню только об одном:
Не сбылись в былом приметы.

A halványuló szárazföldi csíkból
Már semmi neszt sem hallok,
A hullámverés zaja minden hangot elnyom,
És együtt a tető alá sietnek
A földi hangok, hogy ne bántsák a
az elhajózó lelkek fülét
és szívét. Egyre közelebb, közelebb
Az örvény, az óceán sűrűje,
Már mindent körülölel.

Engedj el mindent,
Mi a szárazföldön maradt.
A földi visszhang egyre tompább, tompább.

Engedd el tetteidet,
Ereszd szélnek a dolgaidat,
Dobd a vízre a zablát,
Csónakok csobbannak a hullámokban,
Ingatagok a gondolatok, tocsogós a víz,

Bizonytalanok a csúszós testek,
S anyaszült meztelen
Futkosnak bőrömön a libák,
Lidu-lidu,
 lúdbőrös libák,
Ha mosolytól mosolyig
Élsz, feldobod a talpad.
A napok úgy ugrálnak, mint
Vizes hálóban az aranyhal,
Tengerre bocsátom cókómókomat,
Minden kísérletet, minden maradékot,
Még, ha nagyon édes is.
Mi marad belőle
Az eláztatott szomszédtól?
Éjfélkor felbukkantak az ösök,
Kik ma már aprók és félénkek
Már csak árnyak, bújócskát játszanak.
Életük oly rövid volt
Akár a miénk, oly rövid.

Szétterülök az óceánban,
Mint zöld folt,
Együttal kékítőt bugyborékolok,
Minden gondot a vízbe dobtam,
Minden tanácsot és testamentumot,
Elhajózok a világba,
S elfeledem: hol s kivel vagy,
Egyetlen számítást sem tartok észben,
Csak arra emlékszem:
Nem váltak valóra a múltban az előjelek.

Лиссабон – Баталья – Коимбра – Алкобаса/ Lisszabon – Batalha – Coimbra –
Alcobaca

1.

*Города приходят и проходят,
Как деревья, мысли, жить бы рады,
А кругом забвения громады.
За стеной стена, за башней башня
В подсознание падают, в безвестье,*

*Как бы ни был центр встарь разукрашен,
В будущем становится предместьем,
Всё, что накопилось, рассыпаться
Начинает, лишь не-вспомнить стоит,
Остаётся пятнышко абстракций,
Памятка отброшенных устоев³.*

*Városok jönnek és mennek,
Akár a fák, a gondolatok is élni szeretnének,
De körül a feledés kolosszusai.
Falon túl fal, tornyon túl torony,
A tudatalattiba hullnak, az ismeretlenségbe,
Bármennyire is díszes volt régen a központ,
A jövőben külvárossá válik,
Minden, mi összegyűlt, széthullani
Kezd, csupán nem- emlékezni érdemes,
Csak egy absztrakt folt marad,
Az elvetett alapelvek könyvjelzője⁴.*

2

Туман, туман над Лиссабоном,
Ночь океанская настала.
К сырому западному склону
Я докатился от Урала.

Развалины, а не руины.
Всё ремонтируется вечно.
Не могут выстоять, лишь сгинуть
Создания, с края незамеченные?
Каким богам концы подвластны,
Материков, веков границы,
Какой Горгоны лик ужасный
Заставил их остановиться?
Есть ангел ли у них хранитель,
Иль хоть какой-то дух окольный?
В конце-концов: пока вы спите,
Живым быть – временно не больно

³ Вычеркнутая строфа

⁴ Kihúzott versszak

Köd, köd Lisszabon felett,
Az óceánparti éj leszállt.
A nyirkos nyugati parthoz
Az Urálról vetődtem el én.

Romhalmaz, nem romok.
Mindent örökké javítanak.
Fennmaradni nem képesek, csak elpusztulni
A peremvidékről észrevétlen alkotások?
Milyen isteneknek vannak alárendelve
A kontinens- és századvégek,
Milyen szörnyű Gorgó fej
Állította meg őket?
Van-e védőangyaluk,
Vagy valami más szellemük?
Végül is: míg alszotok,
Élőnek lenni ideiglenesen nem fáj.

3.

*Рифмой укрываются слова,
Плотно в ритм укладывают бок,
Сгустки их сырого существа
Медленно стекают в свой исток,
В сердцевину.
И открывшись вдруг
Тело пробуравливает звук,
В массе вещества пробит просвет.
Но просвет неведомо куда.
Нам сулит он что-то или нет?
Не узнать до страшного суда⁵.*

*Rímmel takaróznak a szavak,
Szorosan ritmusba csavarják oldalukat,
Nyers mivoltukról az alvadék
Lassan a forrásba visszacsorog,
A közepébe.
S a hirtelen kitáruló testet*

⁵ вычеркнутая строфа

*Átfúrja a hang,
Az anyagmasszában fényrés nyílik.
De nem tudni hová vezet az a nyílás.
Kecsegtet valamivel vagy nem?
Az utolsó ítéletig már nem tudjuk meg⁶.*

4.

Пока глаза я в стенку вперил,
Готовят Мойры новый мор,
И закрывает плотно двери
Красивый, но пустой собор.

Природа зла, и злы народы,
От немощности своей злы:
В природу вмяты и уроды
И отпущения козлы.

В природу мордой, в лужу злобы,
Кто не ударил в грязь лицом –
Еще не жил, еще не пробовал
Жить отродясь перед концом.

Природа это или божья
Десница? Упаси нас, Бог,
От преисподней бездорожья
Сплетённого из всех дорог.

Míg szememet a falra szegeztem,
A párkák új vést készítenek,
És szorosán bezárja az ajtókat
A szép, de üres templom.

A természet gonosz, és gonoszok a népek,
Gyengeségük miatt mérgesek:
A természetbe bepréselték a nyomorékokat
És a bűnbakokat is.

⁶ Kihúzott versszak

Ki nem esett még pofára,
A természetben, a düh pocsolyájában –
Még nem is élt, meg se próbált még
Élni a vég előtt.

Természet vagy isten
Jobbja? Ments meg minket Isten,
Az utakból font
Járhatatlanság poklától.

5.

Если даже очень спим мы,
Всё равно не обратимы
Ни в кого другого, кроме
Тех, кем прежде были в драме,
Лишь в себя в своём столетьи.

Даже если очень снится
Что-нибудь нам, что угодно,
Всё равно через ресницы
Проникает свет холодный,
Или тёплый, иль горячий,
Всё равно остались зрячи.

Если спрячусь за границу,
Даже если очень спрячусь,
Всё равно себя найду я,
Как ни сплю, как ни колдую.

Még ha mélyen alszunk is,
Akkor sem válhatunk
Senki mássá, azokon kívül
Akik azelőtt a drámában voltunk,
Csak saját magunkká, századunkban.

Még ha álmodunk is
Magunknak valamit, amit tetszik,
Akkor is a szempillán át
Behatol a hideg fény,
Vagy meleg, vagy forró,
Akkor is látók maradunk.

Ha elbújok külföldön,
Még ha nagyon el is bújok,
Akkor is megtalálom magamat,
Bárhogy is aludjak, bűvészkedjek.

Вариант старого стихотворения «Джан»/ Változat egy régi «Dzsán» versre

«Зачем красотка плакала
и ночь всю не спала?
Миракулум, миракулум:
В лопатках два крыла»

Слетает индульгенция
С немислимых небес,
Проснусь опять младенцем я
Весь (?) ужас лет исчез.

Меняю преисподнюю
На виды в благодать.
Залёткою господнею,
Тобой ли обладать?

Ты вертелом воистину,
Веретенном судьбы
Вертела. Только свистни,
От счастья на дыбы
Встаю. Таможенный
Патруль разинул рот:
Всё в жизни расположено
Совсем наоборот.

Что может быть бесплоднее
Любви людской конца?
Нашёл в углу сегодня я
Две капельки свинца
Иль олова. От бывшего
Солдатика, небось.
Нашёл еще на крыше я
Крыла два драных, врозь
Валявшихся. От пули
Иль просто так упали?

«Miért sírtál szépségem
S egész éjjel nem aludtál?
Miraculum, Miraculum:
A lapockádon két szárny»

Leszáll egy búcsúcédula
A képtelen egekből,
Újra gyermekként ébredek
S az évek *minden* (?) szörnyűsége eltűnt.

Elcserélem a poklot
A kegyelem reményére.
Téged, Isten betévedt vándorát,
Magamévá teszek?

Te igazán nyársként,
A sors orsójaként
forgattál. Csak füttyents,
S a boldogságtól tótágast
Állok. A vámőrjárat
Eltátotta száját:
Az életben
Minden fordítva van elrendezve.

Mi lehet természetlenebb
Az emberi szerelem végénél?
Ma találtam a sarokban
két kis darab ólmot
vagy ónt. Tán egy
ólmokatonából maradt.
Láttam még a padláson
Két szakadt szárnyat, külön
Heverni. Golyó találta el
Vagy maguktól zuhantak le?